

Nejvyššímu soudu
Burešova 20, 657 37 Brno, Česká republika

od

NEJVYŠŠÍ SOUD podatelna	
Došlo:	29 .07. 2015
<i>L</i>	krát, + <i>Prace</i> příl., počet sv.
	počet příl. sv.
	hod. kolek <i>4</i>
Sp.zn.:	

Mgr. Dany Chlupové (r. č. 696208/5339), 1. máje 4, Olomouc, 772 00,

zastoupené Mgr. Vladimírem Chlupem (r. č. 700408/5352), bytem dtto, jednajícím na základě sdělení Ústavního soudu ČR sp. zn.: SPR. ÚS 706/09 a sp. zn.: SPR. ÚS 123/10 a usnesení Nejvyššího správního soudu Vol 2/2010-6 dle čl. 23 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod,

ve věci

předběžného opatření a dovolání se proti usnesení 12Co 184/2015-140 Krajského soudu v Ostravě, odeslaného ze soudu dne 15. 6. 2015 a doručeném v neznámý čas, a to v celém jeho rozsahu z těchto důvodů, s přihlédnutím k tzv. usnesení 11 C 231/2014-235.

Dne 22. července 2015 mi byla doručena písemnost jednací číslo 11 C 231/2014-235 (viz důkaz č. 1) nadepsaná jako Usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. července 2015, signovaná Hanou Květoňovou, o uložení povinnosti zvolit si advokáta pro podání řádného dovolání proti usnesení vydanému Krajským soudem Ostrava – pobočka v Olomouci dne 28. května 2015 č. j. 12Co 184/2015-140. K tomuto uvádím následující:

A. Dne 7. července 2015 jsem podala k Nejvyššímu soudu cestou Okresního soudu v Olomouci předběžné opatření a dovolání (viz důkaz č. 2) ve výše uvedené věci, a to zastoupená mým manželem Mgr. Vladimírem Chlupem, jednajícím **z rozhodnutí Ústavního soudu ČR a na základě usnesení Nejvyššího správního soudu** dle čl. 23 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod. Vyšší úroveň zastoupení v demokratickém právním státě neexistuje.

B. Z tzv. Usnesení 11 C 231/2014-235 nevyplývá na základě jakého zákonného zmocnění je vydáno. Předpokládám, že jde o souběh § 241, § 241b a § 104 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, tedy jde asi o to, že v řízení nejsem zastoupena advokátem nebo notářem. Tuto podmínku však splnit nemohu, neboť jak je z mého podání zřejmé, tak na území České republiky nejsou žádné osoby s právním vzděláním, jež je pro výkon advokacie (viz § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii) i funkce notáře (viz § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti) nezbytné. Právní výchova není právním vzděláním – „rozvinutí

duševních schopností a osvojení si širokých znalostí studiem“, tedy „odborným, vědeckým soustředěným zkoumáním, bádáním“. Konkrétní důvod je vysvětlen na příkladu tzv. nového občanského zákoníku, jež je zcela v rozporu s triviem a kvadriviem, tedy univerzitním studiem („studium generale“).

C. Z výše uvedeného vyplývá, že tzv. Usnesení 11 C 231/2014-235 bylo učiněno v rozporu s obsahem mého předběžného opatření a dovolání ze dne 7. července 2015, a to osobou neoprávněnou k tomuto úkonu.

D. Předběžné opatření a dovolání ze dne 7. července 2015 jsem podávala s vědomím, že Nejvyšší soud České republiky má v této věci za současného stavu velmi malou možnost rozhodnout, neboť:

a) vůči jeho postupu lze v právním státě podat již jen ústavní stížnost k Ústavnímu soudu ČR, který je nyní na základě předložených důkazů logicky bez obsazení, což by v praxi znamenalo porušení zákazu odepření spravedlnosti, jež je základním kritériem právního státu. Ostatně porušení zákazu „denegatio iustitiae“ (viz čl. 2 a čl. 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky) vedlo k podání uvedeného předběžného opatření a dovolání – okresní i krajský soud se odmítly řídit zákony (stejně jako předtím ústavní soud, nejvyšší správní soud, soustava státních zastupitelství, správní orgány) – buď důkaz arogance a drzosti nebo chybějícího právního vzdělání, přičemž výkon funkce je v právním státě evropského Západu vázán na dodržování zákonů, pokud tyto zákony člověk ve funkci nedodržuje, nezastává ji (blíže např. kánon 1903 Katechismu katolické církve, případně *Pacem in terris*, 61).

b) dne 10. září 2009 proběhl v České republice převrat, jehož výsledkem je opuštění demokratického právního státu a nastolení ochlokracie. Deklasovaná společnost ztrácí své lidství a lidé propadají pocitu, že si mohou dělat co chtějí. Snaha uzákonit tuto ztrátu důstojnosti např. pomocí § 7 nebo § 13 tzv. nového občanského zákoníku (č. 89/2012 Sb.) je pouze potvrzením těchto skutečností i toho, že právní vzdělání na území České republiky neexistuje. Tvrdí-li někdo, že tato ustanovení jsou platná, tak není svéprávný, neboť není schopen „spravovat sám své věci“. Zmíněný § 7 totiž znamená, že každé jednání je poctivé a činěné v dobré víře a § 13 říká, že soudy si mohou dělat co chtějí. Když se tedy budeme k sobě chovat jak „hovada“ (viz *Humanum genus*, 24), tak naše společenství skončí. Bez uvědomění si těchto skutečností, účinné lítosti všech zúčastněných a návratu do původního právního stavu nemůže být žádný výkon státní moci platný.

E. Procesní (viz D-a) a systémové (viz D-b) důvody tedy znemožňují Nejvyššímu soudu České republiky v této věci bez obnovení právního pořádku rozhodnout. Mé podání je tedy činěno z čistě

systémových důvodů a jeho součástí je tedy logicky i předběžné opatření, jehož účelem je, na základě výše uvedeného zmocnění dle čl. 23 Listiny a v souladu s § 74 občanského soudního řádu, zatímni úprava poměrů účastníků. Bod D mého podání ze dne 7. července 2015 zní možná poněkud tvrdě, ale je zcela v souladu s ústavním pořádkem i § 74 odst. 1 občanského soudního řádu. Předpokládám, že svobodnou vůlí je obdařen (viz D-a) i předseda Nejvyššího správního soudu České republiky.

Chápu, že výše uvedené je poněkud neobvyklým podáním, stejně jako mé podání ze 7. července 2015. Činit takové kroky není lehké, zvláště je-li si člověk vědom přibližně pěti tisíc sedmi set sedmdesáti pěti let vývoje naší civilizace. Ano, v poslední době, na území České republiky jde zatím o necelé století, máme určité problémy, ale mnohé jsme za ta léta také dokázali. Když jsme přibližně v osmnáctém století převzali civilizační štafetu, tak jsme se zaměřili na rozvoj kvadrivia, ze kterého vzešla naše technika. Během těch tří set let jsme civilizační technologie posunuli o velký kus dopředu, ale současně jsme jaksi zapomněli na to, kdo jsme – bez nezbytného metafyzického základu jsme se stali „morálně slabými“. Okolní kultury si toho nemohly nevšimnout. Pochopily, že nastal čas usilovat o naši půdu, která není tolik postižena suchem, či o přisvojení naší technologie, symbolizované luxusními německými auty a kamennými domy v Toskánsku nebo Provence. Obé mohou získat jen za cenu celkového poklesu civilizačních schopností, a to i v situaci, kdybychom se nebránili.

Nemohu se tedy zlobit na Federální bezpečnostní službu Ruské federace, že v červnu roku 2003 aktivovala v Řezně některé své spolupracovníky, kteří po zhroucení sovětského bloku získali důležité posty v justičních orgánech států evropského Západu. Myšlenka, že jde pomocí nesvéprávných soudců rozložit vratké politické systémy postsovětského bloku má určité kouzlo. Kam to zašlo na Ukrajině můžeme s přispěním sdělovacích prostředků vidět denně. Určitým překvapením je však úspěch v České republice, jež je plně státem evropského Západu, kde se této vedoucí role ujal Pavel Holländer, autor tzv. Nálezu Pl. ÚS 27/09 (viz 98/2009 Sb.), publikovaného pod názvem „Materiální ohnisko ústavy a diskrece ústavodárce“ více jak čtyři roky předtím (viz Právník č. 4/2005, str. 313 – 336). Uznejte, že pak působí poněkud komicky, když se k této české ostudě, vyjadřuje u Evropského soudu pro lidská práva Egidijus Kūris, aktivovaný tamtéž a publikující již roku 2003 stať *Judges as Guardians of the Constitution: „Strict“ or „Liberal“ Interpretation*. V tomto kontextu je nutno vnímat i rozhodnutí Ústavního soudu Ruské federace z 14. července 2015. Opravdu jsme tak nesvéprávní?

Rusové nejsou hrozbou, jejich snažení je logické a pochopitelné. Navíc, bez osvojení filioque, to co chtějí, nezískají. Smutným kvůli nám samotným. To odhodlání, že funkce překryje naše selhání, je šílené. Přesvědčení, že výrok „má se za to, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě

a v dobré víře“ může být ustanovením zákona, je důkazem našeho šilenství. Podobně je scestné, že snaha o návrat do právně původního stavu nemá „perspektivní vyhlídky na úspěch“ (viz SPR. ÚS 123/10). Opravdu jsme zcela pozbyli rozumu?

Chápu, že je to těžké přijmout, ale předběžné opatření z mého podání ze 7. července 2015 již vstoupilo v souladu s čl. 23 Listiny v platnost. Soud o něm v zákonné lhůtě nijak nerozhodl, ani se vůči němu nevymezil, a to přesto, že byla přijata odpovídající finanční jistina (poplatek za podání dovolání nelze s ohledem na právní chaos po 10. září 2009, respektive na základě tzv. zákona č. 404/2012 Sb. a několikrát novelizaci zákona č. 549/1991 Sb. uvažovat, viz také jeho položka 23 odst. 3). Uznávám, že může dojít k přesvědčení, že formální vyhovění bodu A způsobí chaos. Jsem přesvědčena, že osoby řádně se řídící platnými zákony, tedy ve znění k 9. září 2009, nemusí mít obavy. Zcela nepopíratelnou hodnotou je naopak společenská diskuse, kterou tento bod může vyvolat. Bod B je jen apelem na dosažení naší svéprávnosti, není přece těžké správné znění tohoto zákona publikovat a rozumně jej používat. Bod C jen kodifikuje zákonný stav v určité lokalitě, který má být obnoven, a který byl požadován. Bod D je, jak bylo uvedeno výše, z ústavního pořádku a zákona logický.

Jsem také samozřejmě připravena k jednání, které mi bylo po celou dobu upíráno.

Dvojmo

Brno, 27. července 2015

Dana Chlupová

zastoupená v souladu s čl. 23 Listiny

Vladimírem Chlupem

DŮKAZY

- 1 - písemnost jednací číslo 11 C 231/2014-235
- 2 – podání ze 7. července 2015 s důkazy 2. 1. až 2. 9.

Kopie

Thorbjørn Jagland, Secretary General of the Council of Europe

USNESENÍ

Okresní soud v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Jaroslavou Jechovou ve věci
žalobkyně: **Mgr. Dana Chlupová**, narozená dne 8. 12. 1969, bytem 1. máje 825/4,
772 00 Olomouc
proti
žalovanému: **Pavel Škrabal**, narozený dne 5. 1. 1981, bytem Příkazy 174, 783 33
Příkazy
pro: **o uložení povinnosti**

t a k t o :

Soud vyzývá **žalobkyni**, aby si pro podání dovolání v této věci zvolila zástupcem advokáta, a aby jeho prostřednictvím podala řádné dovolání proti usnesení vydanému Krajským soudem Ostrava – pobočka v Olomouci dne 28. 5. 2015 č.j. 12Co 184/2015-140.

Nebude-li do 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení předložena podepsanému soudu plná moc zvoleného advokáta a jím sepsané dovolání, Nejvyšší soud ČR dovolací řízení zastaví.

P o u ě e n í :

Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

V Olomouci dne 16. července 2015

JUDr. Jaroslava Jechová v. r.
samosoudkyně

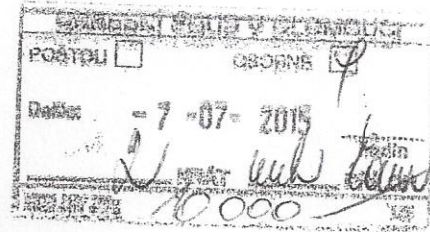
Za správnost vyhotovení: Hana Květoňová

Upozornění: Má-li účastník řízení za to, že jsou u něj splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků, může před uplynutím stanovené lhůty u podepsaného soudu navrhnout, aby mu bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků a aby mu byl pro podání dovolání na náklady státu ustanoven zástupce z řad advokátů.

Bude-li účastníku řízení v této věci odmítnuto poskytnutí právních služeb advokátem, může požádat Českou advokátní komoru, aby mu určila advokáta. Advokát určený Českou advokátní komorou je povinen mu poskytnout právní služby za podmínek v určení stanovených; poskytnutí právních služeb může odmítnout jen z důvodů stanovených zákonem.

Místo advokáta si může účastník zvolit zástupcem notáře a jeho prostřednictvím podat dovolání, jde-li o věci uvedené v § 3 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyššímu soudu
Burešova 20, 657 37 Brno, Česká republika

cestou

Okresního soudu v Olomouci
Třída svobody 685/16, Olomouc, 771 38

od

Mgr. Dany Chlupové (r. č. 696208/5339), 1. máje 4, Olomouc, 772 00,
zastoupené Mgr. Vladimírem Chlupem (r. č. 700408/5352), bytem dtto, jednajícím na základě
sdělení Ústavního soudu ČR sp. zn.: SPR. ÚS 706/09 a sp. zn.: SPR. ÚS 123/10 a usnesení
Nejvyššího správního soudu Vol 2/2010-6 dle čl. 23 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina
základních práv a svobod,

ve věci

předběžného opatření a dovolání se proti usnesení 12Co 184/2015-140 Krajského soudu v Ostravě,
odeslaného ze soudu dne 15. 6. 2015 a doručeném v neznámý čas, a to v celém jeho rozsahu z těchto
důvodů:

Usnesení 12Co 184/2015-140 je učiněno na základě následujících tvrzení:

*„Je třeba konstatovat, že žalobkyně skutečně splnila všechny formální
náležitosti žaloby dle ust. § 42 odst. 4 o. s. ř. v tom směru, že z podání je
zřejmé, kterému soudu je určeno, kdo jej činí, které věci se týká, co sleduje,
podání je také řádně podepsáno a datováno.“* (1)

*Žaloba žalobkyně také splňuje další náležitost, a to vylíčení rozhodujících
skutečností, tedy, údajů nezbytných k tomu, aby bylo jasné, o čem má soud
rozhodnout.* (2)

*Nejsou-li v žalobě uvedena všechna tvrzení potřebná a významná podle
hmotného práva, nejde o vadu žaloby, která by bránila pokračování v řízení,
jestliže jsou v ní vylíčeny alespoň takové rozhodující skutečnosti, kterými byl
předmět řízení po skutkové stránce vymezen.* (3)

*V daném případě však projednání věci brání logický rozpor mezi žalobkyní
tvrzenými skutečnostmi a žalobním petitem.“* (4)

Usnesení osob, jednajících jménem Krajského soudu v Ostravě, se snaží v souladu se soudem prvního stupně vytvořit zdání, že žaloba a žalobní petit jsou v logickém rozporu, a tato skutečnost brání projednání případu. Na tomto místě je třeba říci, že návrh na zahájení řízení byl podán dle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve kterém sousloví „žalobní petit“ neexistuje a nelze jej tedy v souladu s čl. 2 odst. 2 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, a čl. 2 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, soudem vyžadovat. Řízení se zahajuje na návrh, který v tomto případě dle soudu splňoval jak ustanovení § 42 odst. 2 občanského soudního řádu (viz výše uvedený blok (1)), tak i ustanovení § 79 občanského soudního řádu (viz výše uvedený blok (2)). Ve výše uvedeném bloku (2) je tvrzení, že „bylo jasné, o čem má soud rozhodnout“, a proto není pochopitelné, proč nebylo řízení v souladu s čl. 4 Ústavy ČR zahájeno. V usnesení 29Odo 43/2003-76 ze dne 16. července 2003 již Nejvyšší soud České republiky rozhodl, že není pravdou, „že by musel být žalobní petit formulován tak, aby jej mohl odvolací soud bez jakékoliv úpravy převzít do výroku svého rozhodnutí (i když jsou zpravidla žalobní petit takto formulovány)“. Samotný občanský soudní řád je koncipován tak, že se soud může ve svém rozsudku od tzv. žalobního petitu odchýlit – viz § 153. Dovolání, rozhodnuté usnesením 29Odo 43/2003-76 směřovalo vůči usnesení Krajského soudu v Ostravě, identifikovaném se senátem 12Co, tedy se stejným senátem, který vydal usnesení 12Co 184/2015-140, vůči kterému směřuje toto dovolání.

Mám tedy za prokázané, že odmítnutí žaloby (návrhu na zahájení řízení) z důvodu logického rozporu mezi žalobkyní tvrzenými skutečnostmi a žalobním petitem nemá oporu v zákoně a je protiústavní.

Zde mi prosím dovolu vyvrátit tvrzení, že tvrzené skutečnosti a žalobní petit byly v logickém rozporu. Tzv. žalobní petit jsem ve své žalobě z 13. 6. 2014 uvedla takto:

„Z důvodu ochrany mých soukromých práv, zdraví mé rodiny a významu daného místa podávám tuto žalobu s tím, že se domáhám, aby nadepsaný soud vydal tento rozsudek:

- I. Na pozemkových parcelách č. 27/1 a č. 2465 v katastru obce Jívová (k. ú. 661406) se v noční době, tedy od 22.00 do 6.00 hodiny, zakazuje pobyt, pohyb a vstup osob, a to vyjma jejich majitele pana Pavla Škrabala.
- II. Na pozemkových parcelách č. 27/1 a č. 2465 v katastru obce Jívová (k. ú. 661406) se zakazuje produkce reprodukováné hudby.“

Ve svém odvolání, učiněném ke Krajskému soudu v Ostravě, jsem dne 10. 3. 2015 uvedla následující:

„Jsem přesvědčena, že z mých podání je ve smyslu § 42 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, zcela zřejmé:

- a) kterému soudu je určeno – Okresní soud v Olomouci, nebo Krajský soud v Ostravě;
- b) kdo jej činí – Mgr. Dana Chlupová (r. č. 696208/5339);
- c) které věci se týká – pozemkových parcel č. 271/1 a č. 2465 v obci Jívová (k. ú. 661406), vlastněných panem Pavlem Škarbalem,
- d) co sleduje - zákaz pobytu, pohybu a vstupu osob v noční době, tedy od 22.00 do 6.00 hodiny, a zákaz produkce reprodukované hudby.
- e) kdo jej podepisuje – Mgr. Dana Chlupová;
- f) kdy je datováno – konkrétní datum, dle kterého podání.

Následný § 43 občanského soudního řádu může být využit pouze tehdy, nelze-li výše uvedené body a) až f) ztotožnit s obsahem podání.“

Aby mi mohl být prokázán logický rozpor, musela by být obě tvrzení odlišná a obsahovat jiné skutečnosti. Má žaloba logicky rozporná není a označení pozemkové parcely č. 27/1 v žalobě a č. 271/1 v odvolání na tom nic nemění, neboť jde „zjevně o písařskou chybu ...“, která nemá vliv na právní posouzení věci“.

Mám tedy za prokázané, že logický rozpor mezi tvrzenými skutečnostmi a tzv. žalobním petitem neexistuje. To potvrzuje i výše uvedený výrok (2). Nebyly mi rovněž nikdy oznámeny důvody, proč nedošlo k zahájení řízení ve věci tzv. žalobního petitu označeného číslem II.

Systémově lze konstatovat, že osoby jednající za Krajský soud v Ostravě i Okresní soud v Olomouci, nevydaly v tomto případě jediné usnesení, které by bylo v souladu se zákonem. Žádné z mých podání nebylo řádně vypořádáno – tzv. žalobní petit II. vůbec a ostatní pouze stylem „jeden o koze, druhý o voze“, tedy nejen nelogicky, ale i v rozporu s gramatikou, a tím i zákonem.

Ve svém podání z 28. listopadu 2014 jsem naznačila, že „samosoudkyně JUDr. Jaroslava Jechová, je v této věci vůči mne podjatá, neboť lze pochybovat o nestrannosti pro její poměr k projednávané věci“. Toto je, společně s mojí poznámkou, že nejsem „schopna doplnit chybějící vzdělání samosoudkyně“, zmíněno i v usnesení 12Co 184/2015-140. Na tomto místě musím konstatovat následující, paní JUDr. Jaroslava Jechová byla dle dostupných informací jmenována soudkyní v roce 1986 a paní JUDr. Zdeňka Poledníčková v roce 1977. Obě se tedy musely v době svého jmenování řídit ústavním zákonem č. 100/1960 Sb., Ústava Československé socialistické republiky, dle které byly „již vyřešeny všechny základní úkoly přechodu od kapitalistické společnosti k společnosti socialistické“, přičemž dle čl. 4 tohoto zákona platilo následující:

„Vedoucí silou ve společnosti i ve státě je předvoj dělnické třídy, Komunistická strana Československa, dobrovolný svazek neaktivnějších a neuvědomělejších občanů z řad dělníků, rolníků a inteligence.“

Článek 4 tedy zakládal systémovou nerovnost ve společnosti, neboť vůči členům Komunistické strany Československa (KSČ) byli ostatní občané ČSSR v podřízeném postavení a i z tohoto pohledu je třeba vnímat základní zásadu socialismu:

„Každý podle svých schopností, každému podle jeho práce.“

Schopnosti a práce komunistů tak byly postaveny nad nečleny KSČ, čemuž odpovídá i odst. 1 čl. 16 ústavního zákona č. 100/1960 Sb.:

„Veškerá kulturní politika v Československu, rozvoj vzdělání, výchova a vyučování jsou vedeny v duchu vědeckého světového názoru, marxismu-leninismu, a v těsném spojení se životem a prací lidu.“

Vzdělání, výchova a vyučování tak bylo odvislé od myšlenek Karla Marxe a Vladimíra Iljiče Lenina, kteří byli vnímáni jako nedosažitelný vzor ostatních lidí, vše co by je přesahovalo, a to i ve schopnostech, bylo již předem vyloučeno. Obě paní tedy neabsolvovaly právní vzdělání, ale pouze právní výchovu v duchu marxismu – leninismu.

Řešení právních a správních sporů členů KSČ se tedy dle čl. 4 ústavního zákona č. 100/1960 Sb. neřešilo dle zákonů, ale pomocí Stanov KSČ. Dle čl. III. těchto stanov, platných v době jmenování paní Jochové, byl vedoucí zásadou organizační výstavby a činnosti KSČ tzv. demokratický centralismus, znamenající následující:

„a) všechny vedoucí stranické orgány se volí zdola až nahoru;

...

c) menšina a jednotlivci se disciplinovaně podřizují rozhodnutí většiny;

d) usnesení vyšších orgánů jsou bezpodmínečně závazná pro všechny nižší orgány;“

přičemž současně platilo, že:

„Komunistická strana Československa je nedílnou součástí mezinárodního komunistického a revolučního dělnického hnutí. Aktivně přispívá k upevnování jeho jednoty na zásadách marxismu-leninismu a v celé své činnosti uskutečňuje ideje proletářského, socialistického internacionalismu. Strana tvůrčím způsobem využívá bohatých zkušeností bratrských komunistických a dělnických stran, především Komunistické strany Sovětského svazu, osvědčeného a uznávaného předvoje světového komunistického hnutí.“

Občané okupovaného Československa tak byli podřízeni občanům SSSR a dále byli rozděleni na členy a nečleny KSČ, přičemž ti první požívali větších práv a ochrany. O míře práv jednotlivých členů KSČ rozhodovalo jejich funkční zařazení a pozice ve straně.

Nyní se píše rok 2015 a od ukončení okupace Československa ze strany SSSR uplynulo více jak 24 let. Předpokládám, že paní Jochová a Poledníčková po tuto dobu vykonávaly funkci soudců a i nyní se s touto funkcí ztotožňují. A to považuji za zásadní problém.

Dne 10. září 2009 „zrušil“ Ústavní soud ČR nálezem č. 318/2009 Sb. ústavní zákon č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny. Vůči tomuto protiústavnímu činu byla s využitím čl. 23 Listiny podána ústavní stížnost (viz důkaz č. 1) na zrušení „nálezu“ č. 318/2009 Sb., na který bylo reagováno sp. zn.: SPR. ÚS 706/09 (viz důkaz č. 2) s tím, že šlo o čin „pečlivě vybraných, zkušených specialistů s bez výjimky pozoruhodným profesionálním životopisem“. Zákonné zmocnění k tomuto činu nebylo uvedeno žádné. Protiprávnost osob „konajících“ v České republice na základě čl. 80 a hlavy čtvrté Ústavy ČR byla následně potvrzena sp. zn.: SPR. ÚS 123/10 (viz důkaz č. 3). K potvrzení protiprávnosti justičních orgánů České republiky dále došlo:

- usnesením Vol 2/2010-6 (viz důkaz č. 4) Nejvyššího správního soudu o odmítnutí návrhu na neplatnost volby kandidáta dle § 87 odst. 1 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky. Návrh (viz důkaz č. 5) byl ale podán dle § 87 odst. 4 zákona č. 247/1995 Sb. Na svém nezákonném postoji setrval Nejvyšší správní soud i v usnesení Vol 19/2010-12 (viz důkaz č. 6).
- opakovanými stanovisky soustavy státních zastupitelství, které prováděli překvalifikování podání, učiněného dle trestního řádu na podání dle zákona o státním zastupitelství (viz důkazy č. 7).

Tzv. „justiční orgány České republiky“ jsou nyní nejen mimo zákon, ale i mimo ústavní pořádek. 10. září 2009 byl v České republice uskutečněn státní převrat, jež byl dlouho připravován a plánován. Řešení tohoto problému je nad rámec tohoto podání a je nyní předmětem mezinárodního práva. Zde je tato skutečnost uvedena zejména proto, že jakékoliv rozhodnutí tzv. „státní moci České republiky“ postrádá potřebnou validitu a zákonné zmocnění. Za této situace je tedy paralyzována i rozhodovací činnost Nejvyššího soudu, který tak nemůže projednat a rozhodnout ani toto dovolání, neboť na jeho výsledek již nejde reagovat u Ústavního soudu ČR, jenž je od 10. září 2009 nefunkční.

Neschopnost tzv. „moci soudní“ a soustavy státních zastupitelství mohu demonstrovat i na usnesení 12Co 184/2015-140, vůči kterému směřuje toto odvolání. K místu (katastru obce Jívová) mohu uvést i mnohá další. Omezím se na dvě, dle mého zásadní:

- dne 1. 9. 2014 potvrdilo dokumentem SIN 48/2014 (viz důkaz č. 8) Nejvyšší státní zastupitelství, že se soustava státních zastupitelství ČR nehodlá řídit zákony (toto sdělení nebylo samozřejmě řádně vyvěšeno a na přiložený dopis nebylo nikdy odpovězeno);

- dne 28. 4. 2015 potvrdil usnesením 4 As 251/2014-85 (viz důkaz č. 9) Nejvyšší správní soud, že ani on se nehodlá řídit zákony (opatření obecné povahy totiž nemůže zakládat práva třetích osob).

S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že osoby jednající jménem Ústavního soudu ČR a moci soudní se domnívají že „nález“ č. 318/2009 Sb. je stále platný, nelze než na základě občanského soudního řádu a čl. 23 Listiny tímto dovoláním přijmout následující předběžné opatření:

- A. Osoby, identifikující se s výkonem funkce dle čl. 80 a hlavy čtvrté ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, se po tomto uvědomění bez prodlení zdrží další identifikace se s touto funkcí a výkonu této funkce, a to až do veřejného projednání již řádně podané ústavní stížnosti na zrušení nálezu Pl. ÚS 27/09 (č. 318/2009 Sb.) v souladu s mezinárodními právními závazky České republiky.**
- B. Občané České republiky budou bez prodlení uvědomění, že musí snést, že k úpravě svých vzájemných vztahů nemohou nadále používat tzv. zákon č. 89/2012 Sb., ale jen zákon JGS Nr. 946/1811, Všeobecný zákoník občanský, a to ve znění platném k 10. říjnu 1938.**
- C. Všechny osoby, příslušníci lidského rodu, se v ochranném pásmu okolo farního kostela sv. Bartoloměje v Jívové (k. ú. 661406), do kterého patří i pozemkové parcely č. 27/1, č. 2465 a č. 56, zdrží hlasitých projevů vč. pouštění reprodukované hudby, sportovních aktivit, a také venkovního pobytu mezi 22.00 hod. a 6.00 hod., vyjma úkonů spojených s římskokatolickým vyznáním víry.**
- D. K výkonu oznámení bodů A) až C) tohoto předběžného opatření se určuje v souladu s občanským soudním řádem osoba, jednající za Nejvyšší soud jako jeho předseda, a to ve lhůtě sedmi dnů od podání tohoto dovolání.**

Má-li někdo za to, že je toto předběžné opatření v nesouladu s účastníky řízení, pak nezbývá než odkázat na § 74 odst. 2 občanského soudního řádu, neboť účastníci tohoto řízení jsou mimo mne všichni lidští jedinci, neboť každý z nich mohl dosud vstoupit na pozemkové parcely č. 27/1, č. 2465 a č. 56 v katastru obce Jívová (k. ú. 661406) a páchat tam protizákonnou a protiústavní činnost.

Má-li někdo za to, že toto předběžné opatření nelze nařídit a takto vyhlásit, pak nezbývá než odkázat na § 74 odst. 3 v kontextu čl. 23 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod. O skutečnosti, že činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků je znemožněna, již pochybovat nelze, neboť je již přiloženými dokumenty dokázána.

Otázka řešení nastalé dysfunkce státní moci České republiky je již řešena. Dysfunkce právního státu v České republice byla potvrzena Evropskou komisí (CHAP (2013) 03125) i Evropským soudním dvorem (T-551/14 AJ). Ve snaze uklidnit situaci byla České republice dána možnost obnovy právního státu cestou komisařky pro spravedlnost, ochranu spotřebitelů a otázky rovnosti pohlaví. Zatím toho nebylo využito. Věc je nyní řešena vyššími instancemi, a to i z důvodu z ní vyplývajícího bezpečnostního ohrožení nejen Evropské unie, ale celé kultury evropského Západu. Vyhlášení „nálezu“ č. 318/2009 Sb. je součástí asymetrické operace cizí moci s cílem docílit nejistoty a rozvratu společnosti. Uvedenou operaci podporují vědomě i nevědomě osoby s právní výchovou dle marxismu – leninismu, neboť pro ně je svrchovanost zákona nad státní mocí nepochopitelná, a proto podvědomě vyžadují, aby byl chybějící prostor „vedoucí úlohy“ opět zaplněn konkrétní osobou či lidskou silou – tím odstraňují demokratický právní řád.

Tvrdí-li někdo, že při tomto dovolání nejsem v souladu s § 241 občanského soudního řádu zastoupena advokátem, notářem či nejsem osoba s právníkem vzděláním, pak lze nejen opět odkázat na čl. 23 Listiny, ale i na skutečnost, že právní vzdělání nemá prokazatelně žádná osoba, jíž se tento problém dotýká, neboť pokud by jej měla, musela by nastalý problém řešit dle právního řádu ČR a EU obdobně. Právní výchova nemůže nahradit právní vzdělání. Součástí protipatření byla i dosud nevyřešená záležitost právnické fakulty Západočeské univerzity v Plzni. Není mým problémem řešit chybějící právní vzdělání současných či minulých absolventů právnických fakult. Mohu se jen omezit na konstatování, že systém právního vzdělávání v ČR neexistuje, jinak by totiž nemohl být vůbec projednáván tzv. zákon č. 89/2012 Sb., který je neslučitelný s přirozeně – právním stavem, založeným Listinou.

Obecně je tvrzeno, že tzv. zákon č. 89/2012 Sb. navazuje na Obecný zákoník občanský 946/1811 ř. z. (tzv. „ABGB“) ze dne 12. června 1811, platný na území Česka od 1. ledna 1812 do 31. prosince 1950. Není to pravda – zákoník ABGB je postaven na principech římského práva a přirozeně - právní koncepce, tzv. zákon č. 89/2012 Sb. byl vypracován a přijat zástupci organizovaného zločinu a je postaven na kombinaci právního relativismu a pozitivismu – podstata je jednoduchá, části, jakoby vycházející z „ABGB“, jsou následně popřeny či relativizovány dalšími ustanoveními. Některá ustanovení se snaží krýt trestnou činnost přímo. Pro ilustraci uvádím následující příklady.

Obecný zákoník občanský ze dne 12. června 1811	„zákon“ č. 89/2012 Sb.
§ 6 Zákonu při používání nesmí býti dáván jinaký smysl, než jaký vychází z vlastního smyslu slov v jejich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodávce.	§ 7 Má se za to, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě a v dobré víře.

<p style="text-align: center;">§ 12</p> <p>Nařízení vydaná v jednotlivých případech a rozsudky vynesené soudními stolicemi ve zvláštních právních rozepřích nemají nikdy moci zákona, nemohou být vztahovány na jiné případy nebo jiné osoby.</p>	<p style="text-align: center;">§ 13</p> <p>Každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodů této odchylky.</p>
<p style="text-align: center;">§ 923</p> <p>Kdo tedy věci přikládá vlastnosti, kterých nemá a které byly vymíněny výslovně nebo podle povahy jednání mlčky; kdo zamílčí kromobyčejné vady nebo závady její; kdo zcizí věc, které tu již není, nebo cizí věc jako svoji; kdo nesprávně předstírá, že věc se hodí k určitému užívání, nebo že je prosta i obyčejných vad a závad, odpovídá za to, vyjde-li na jevo opak.</p>	<p style="text-align: center;">§ 3001</p> <p>(1) Zcizí-li poctivý příjemce předmět bezdůvodného obohacení za úplatu, může podle své volby vydat buď peněžitou náhradu, anebo co utřil. Zcizí-li jej poctivý příjemce bezúplatně, nemá vůči němu ochuzený právo na náhradu; může ji však požadovat po osobě, která předmět od obohaceného nabyla a nebyla v dobré víře.</p> <p>(2) Získá-li obohacený předmět v dobré víře nebo bez svého svolení a nelze-li jej dobře vydat, není povinen k náhradě, ledaže by tím vznikl stav zjevně odporující dobrým mravům.</p>
<p style="text-align: center;">§ 1055</p> <p>Zcizí-li se věc dílem za peníze, dílem za jinou věc; považuje se smlouva za kup nebo za směnu, podle toho, činí-li cena v penězích více nebo méně než obecná cena dané věci, při stejné ceně věci za kup.</p>	

Klíčovými jsou sousloví „dobrá víra“ a „dobré mravy“, které však nemají bez metafyzického ukotvení žádný reálný obsah, respektive je možno nimi tzv. vše ospravedlnit. V právním relativismu a pozitivismu se existence metafyziky nepřipouští – viz citovaný § 7 a § 13 „zákona“ č. 89/2012 Sb. Pokud chce někdo rozporovat tvrzení, že byl zákon vypracován a přijat organizovaným zločinem musí dokázat, že „zákonodárce“, který jej přijímal byl k tomuto kroku oprávněn. Tzv. „zákon č. 89/2012 Sb.“ se ve svém § 2 odkazuje na Listinu základních práv a svobod a ústavní pořádek, což předpokládá, že stát je založen na demokratických hodnotách s tím, že v tomto specifickém případě je lid zdrojem veškeré státní moci. Nález Ústavního soudu ČR č. 14/1994 Sb. ukotvuje „svrchovanost lidu“ a připomíná, že v čl. 9 odst. 2 Ústava ČR stanoví, že „*změna podstatných náležitostí demokratického právního státu je nepřípustná*“. Podstatnými náležitostmi demokratického právního řádu je tedy Listina, jež předchází ústavě, a čl. 1 až 9 odst. 2 Ústavy. Tzv. „nálezem“ č. 318/2009 Sb. však byl podniknut pokus nahradit „svrchovanost lidu“ svrchovaností osob jednajících jménem Ústavního soudu ČR (samotný „nález“ č. 318/2009 Sb. byl vyhlášen s vědomím, že je v rozporu s čl. 23 Listiny, tedy s celou Listinou). Na tuto skutečnost byli „zákonodárci“, vzeší z „voleb“ v roce 2010 upozorněni prezidentem republiky Václavem Klausem dne 7. září 2010.

„Nemluvíím o tom proto, že bych chtěl jakkoliv relativizovat legitimitu volebních výsledků z letošního května. Připomínám tuto věc právě zde a právě teď z důvodů

zásadních a systémových. Jde mi o autoritu parlamentu jako suveréna, jako primárního zdroje, z něhož vyvěrají a z něž jsou odvozeny všechny další moci ve státě – tedy včetně moci výkonné a soudní. Pro demokracii je ničivé, bude-li pokračovat trend, který v posledních letech pozorujeme u nás i v celé Evropě, že si různá soudní tělesa pro sebe usurpují větší díl moci, než jim přísluší. Nesmíme se smířit s tím, že Ústavní soud, místo toho, aby ústavu vykládal, do základního zákona naší země samovolně zasahuje a nad rámec svých pravomocí ústavní zákony mění.“

Myslím, že v tomto kontextu je pochopitelný rozsah tzv. amnestie z 1. ledna 2013 – když si jedna část organizovaného zločinu začala vyřizovat účty s druhou, chtěl pan prezident některé z nich ochránit. Škoda, že je k platnosti amnestie třeba získat platnou kontrasignaci předsedy vlády ...

Jsme příslušníky kultury evropského Západu. Kultury, která jako jediná vznikla smluvně, a to roku 511 v Orleáns. Jsme kulturou, která má jasně definované vzdělání (viz De doctrina Christiana), založené na triviu a kvadriviu. Nemohu se zlobit na sousední kulturní okruhy, vzniklé uzurpací moci či na základě elit, že usilují o náš prostor. Jedni tím musí překonat vlastní vnitřní pnutí, druzí i klimatické změny / sucho. My jsme nyní morálně slabí, existenci metafyzického základu si nepřipouštíme, a proto se můžeme stát poměrně snadnou kořistí. Ví to a čekají. Zlobím se tedy na ty z nás, kteří jim z osobní ješitnosti a závisti pomáhají naše kulturní dědictví rozložit. Tyto řádky píše mezi zdi, jež byly pro obranu Moravy klíčové několik století. V uplynulých sedmdesáti letech byly tyto zdi svědky jedné z nejhorších a nejzavrženíhodnějších slabostí lidského rodu – nacismu a komunismu. Projevem této lidské neřesti je i usnesení 12Co 184/2015-140.

Není pravdou, že je-li někdo zvolen či jmenován do funkce, může si v ní dělat co chce, dokud není odvolán. Pravdou je, že „když kterýkoliv úřad neuznává nebo porušuje lidská práva, pak nejenže neplní své povinnosti, ale jeho nařízení nemá žádnou závaznou moc“ (Pacem in terris, 61) – toto je součástí pro nás závazné doctrina christiana a nositelé titulu JUDr. to musí vědět. Osoby, jednající po 10. září 2009 jménem Ústavního soudu ČR zásadním způsobem porušili Listinu základních práv a svobod, čímž způsobili destrukci lidských práv, což inspirovalo ostatní osoby „ve funkcích“. Zde uvedené příklady 12Co 184/2015-140, Vol 2/2010-6, SIN 48/2014 a 4 As 251/2014-85 jsou toho důkazem a představují pouhý zlomek shromážděných důkazů. Nyní je třeba obnovit právní stav, k čemuž je nejúčinnější upřímná lítost.

Jívová, 7. července 2015

Dana Chlupová

zastoupená v souladu s čl. 23 Listiny

Vladimírem Chlupem

DŮKAZY

- 1) Ústavní stížnost ze dne 2. 11. 2009
- 2) Sp. zn.: SPR. ÚS 706/09
- 3) Sp. zn.: SPR. ÚS 123/10
- 4) Návrh na neplatnost voleb
- 5) Usnesení Vol 2/2010-6
- 6) sdělení Vol 19/2010-24
- 7) soustava státních zastupitelství
 - 7a – trestní oznámení ze dne 25. května 2010
 - 7b – 1 VZN 103/2010
 - 7c – 3 ZN 144/2010-9
 - 7d – trestní oznámení ze dne 29. 3. 2011
 - 7e – 9 NZN 564/2011
 - 7f – 1 KZN 1053/2011-16
 - 7g – trestní oznámení ze dne 5. 9. 2011
 - 7h – 9 NZN 564/2011 ze 13. září 2011
 - 7i – podnět k výkonu dohledu ze dne 23. 9. 2011
 - 7j – 9 NZN 564/2011 ze dne 16. listopadu 2011
- 8) dopis a sdělení SIN 48/2014
- 9) Usnesení 4 As 251/2014 - 85

Dvojmo, 10 stran vč. této

Jívová, 7. července 2015

Dana Chlupová